

Quan l'espectacle de la

Els rostres s'endureixen per la tensió que provoca el teleobjectiu, mentre el silenci plana com una llosa sobre el castell de Santa Pola. Entre els espectadors, un punt d'espant impressiona el miler d'ulls oberts a l'espectacle d'un programa de televisió. I una regidora alça el braç. Una desena de focus de llum ha esclatat enmig de la nit. És la nova producció de Deco, SA, amb què Canal 9 acudirà a cinc ciutats valencianes fins l'agost: *A la fresca*.

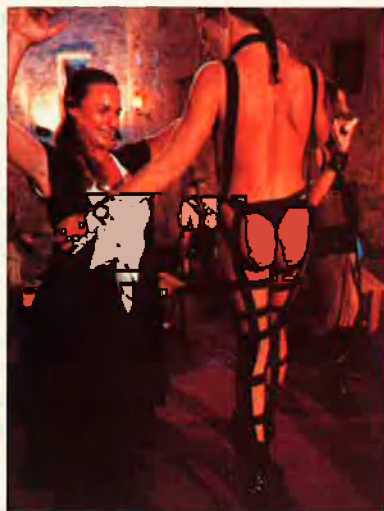
Esmunyedisses, corrues de gent s'esllavissen al voltant dels murs d'aquesta fortalesa que des del segle XVI contempla Santa Pola. És nit tancada. Sonen onze tocs a la torre del campanar. A sota, la música *destroyer* retruny dins els cotxes que esquiven les famílies aplegades a la plaça; són el senyal revelador que ens trobem en un enclavament turístic, on per una destrallada de l'atzar, el corrent de la ruta pseudoadolescent *disco* ha confluit amb les onades matrimonials santapoleres excitades davant l'anunci que Televisió Valenciana gravava a la ciutat. De fet, les cadires plegables de fusta esperaven al plató mòbil des de les vuit de la vesprada, embolicades en cables serpentejants i 12 càmeres.

Al damunt del castell, els núvols reflecteixen una claror inesperada; i al seu interior, un cor de sons ferrosos i maquinals batega amb la impudícia dels rellotges digitals. El públic es re-

mena amb les camises enganxoses i les faldes humides en els replècs de les cames. Una boirina brillant de ventalls sorgeix entre els rostres femenins deliciosament maquillats, mentre les barbetes, afaitades amb cura, somriuen amb casta satisfacció. Al seu darrere, les tanques i els agents de policia local d'Elx impedeixen el pas a altres veïns que han acudit de Santa Pola i des d'altres pobles de la comarca del Baix Vinalopó. Aquests darrers, neguitosos, acaronen les barres de metall d'un costat a l'altre mentre proven d'endevinar la sensació plaent i dolça que omple els estòmacs en sentir els feixos de llum travessar l'espai fins descansar sobre els seus caps. Les hostesses, dansant amb les calces vermelles, i els hostessos, deixant entreveure el pit fibrós i colrat sota les camisetes roges, semblen confirmar l'enveja greixosa dels qui romanen dempeus quan reparteixen gots alts d'orxata i entrepanes de formatge al públic asse-

Televisió surt a la fresca

RAFA GIL

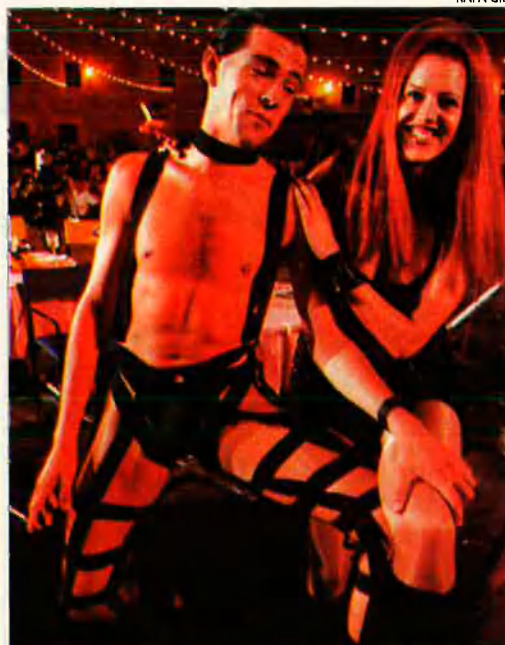

gut. Una colla de xiquets puja una escala usada algunes hores abans per instal·lar els 1.500 quilovats de llum. Criden i esvaloten, riallers. Al davant, l'escenari s'il·lumina.

Fenòmens estranys. Dalt d'una bastida, una càmera gira sobre el seu eix i la grua eleva un objectiu: "M'encisa veure que la gent està pendent de mi", assevera Joan M., un tècnic de l'equip, integrat per 75 persones, desplaçat en cada edició d'*A la fresca*, "Fer un programa a l'aire lliure és un risc, sense dubte, però el que guanya el producte en el contacte directe amb el públic paga la pena". Darrere d'un faristol, el presentador de la Safor, Ximo Rovira, engega aquest *magazine* de debat tocat de la barreja adient amb música i estrelles cinematogràfiques perquè un país on l'estiu es viu de nit, s'empasse 170 minuts de televisió. Els espectadors en directe, se'l miren plens d'embadaliment: "Senyo-

res i senyors, molt bona nit! Benvinguts a..." Rovira entrecrua les cames amb una elegància instintiva i deixa eixir els punys de la camisa amb un colpet de braç. La seua veu quasi tendral condueix la càmera cap als convidats; el Gran Wyoming, Arévalo, Biby Andersen, Los Manolos i Manuel Toharia comparteixen entaulat amb una orquestra i dues trones des d'on alguns elegits del públic faran saber a tothom la seua opinió entorn de la pregunta "a l'estiu hi ha més marxa?". Que la setmana passada, a Altea (la Marina Baixa), s'ha transformat en "si busques parella, vine a la fresca", amb Biby Andersen de nou però flanquejada per Moncho Alpuente, Antonia dell'Ate, Bienvenida Pérez i Josep Vicent Marquès. Aquests són els asos d'una baralla de famosos que pot ben amplament convocar més de mig centenar de persones a cada ciutat que prenen les unitats mòbils de Canal 9, el paisatge humà necessari per

Canal 9 al descobert. Lluny del cau de Burjassot i de la seguretat dels estudis interiors, la lluna plena revela en tota la seua gamma d'efectes la pedra filosofal del programa d'estiu per excel·lència. I davant el públic, cal donar la cara: uns es maquillen, com l'incombustible Ximo Rovira (baix, central), i d'altres, com el codirector Josep Ramon Lluch, es mostren amb una naturalitat candorosa (dalt, esquerra).

Darrere les cameres. Esquerra, a casa nostra semblen ciutadans honrats i temerosos del l'ordre i la llei. Però la realitat és molt diferent. Dreta, un membre del grup musical Los Manolos es resisteix al pinzell de la maquilladora, i una de les 10 conductores d'A la fresca s'acomboia amb un madrieny que va recórrer l'escenari en patins. Viure per veure.

transmetre l'olor de multituds i l'èxit aclaparador d'A la fresca des de Peníscola i Vinaròs (Baix Maestrat), o Sagunt (Camp de Morvedre). I el cos de Ximo Rovira s'agombola per recolzar-se al faristol i trobar el micròfon a frec dels llavis; un calfred remou algunes fileres de cadires, que deixen escapar una remor sorpresa de sospirs. Un focus retorça el seu cap penjat des d'un merlet del castell: de sobte, el públic es veu sotmès a la bufetada de la llum artificial; les dames enretiren la cara, els seus marits posen la mà davant les ulleres, i Josep Ramon Lluch, director i presentador en un passat recent de *Carta Blanca*, la versió valenciana de *La vida en un xip*, escridassa amb celeritat la gentada i els conductors del programa. "Que ningú no es moga, tot ha d'eixir perfecte."

La guerra dels mons. Llueix una barbata barbaresca, i un to de veu dur i sec. Ja no és aquell senyoret de bigoti fusterià que parlava amb una cadència amable i un xic infantívola:

"La vida fa moltes voltes –afirma Josep Ramon Lluch mentre recorda la seua etapa de presentador–, però em trobe molt bé també ací darrere. Quan estàs enfront de la càmera has d'estar tan atent a cada ordre, del tècnic de so, del director, que no acabes de ser conscient del que fas. Des d'aquesta posició visc més intensament la televisió". I la fa viure, també. Arrauzat, Lluch pot estar amagat sota una escala darrere de Ximo Rovira i, en un instant, col·locar-se sobre els espectadors i fer-los udolar o riure, saltar de les cadires o palmejar furiosament.

Encara hi ha una forma més perillosa de viure l'encontre amb la televisió. És el moment que dues hostesses ens agafen de la cinta i ens aboquen a un micròfon: mirem amb horror el forat negre de l'objectiu, una pereta roja s'encén inesperadament i algú ens colpeja l'espatlla. La sang sembla haver-se solidificat entre els músculs del coll. Però hem de parlar. Finalment, la llengua peta entre les dents: inexplicablement, ens ho mirem a l'endemà. **Victorià Jiménez**

laGalera
Col·lecció **POPULAR**
Editorial LA GALERA
Adaptacions de contes populars, de taules i llegendes de sempre en versions adequades als nens i nenes d'avui.

**FUNDACIÓ
ROCA GALÈS**
**IX JORNADES SOBRE
COOPERATIVISME**
Prada de Conflent, dies 18, 19 i 20 d'agost de 1994
Informació E.R.G. de 10 a 13 h. • Aragó, 281, 1r 1a. Tel. (93) 215 48 70